

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705221808/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Hvad Blomst, naar denne Knop sig først udfolder!
 Saa ung hun er, har hun dog alt et Hjerte.
 De fire korte Døgn, hun her har hvílt sig,
 Paa Reisen fra Laconien til Hjemmet,
 Har hende Uro nok for lang Tid skaffet.

ACTÆON. Hvad vil du sige?

MELEAGER. Tungsind gør dig blind.
 Har ei du seet, hvordan hun Farve skifter,
 Og hvordan Ølet straalet, naar du taler?
 Ei paa os Andre spilder hun et Ord.
 Naar du er borte, skjules hun af Sløret,
 Og dækkes bag en Muur af gamle Terner.
 Jeg vedder, saa uskyldig som hun er,
 Du havde nødig kun at aabne Armen,
 Saa kom hun af sig selv —

ACTÆON. Men jeg vil ikke
 De tanne Dyr, der løbe selv i Garnet.

TREDIE SCENE

LYDA, fulgt af to Terner, der blive staaende i Afstand, nærmer sig ACTÆON.
 MELEAGER gaar.

LYDA. Jeg har dig søgt. Et Budskab fra min Moder
 Min Reise hjem til Elis har paaskyndt.
 Jeg maa Farvel dig sige —

ACTÆON. Hils din Moder!
 Endskjøndt min Søster, fast hun er mig fremmed,
 Thi meer end ti Aar har for mig hun forud;
 Men bring en venlig Hilsen dog til hende.

LYDA. Og naar hun spørger mig, hvordan du lever,
 Hvad skal jeg svare?

ACTÆON. Svar, hvad selv dig lykkes.
 Jeg er endnu ilive kan du melde,
 Og endnu graaned ikke mine Haar.

LYDA. Det Svar er ikke nok til Fryd at bringe.
 Du er ei glad, midt i din Pragt og Rigdom.
 Jeg mangengang har paa dit Mismod tænkt,
 Og gjerne lod jeg dig en Trøst tilbage.
 Fortørnes ei, fordi jeg taler saa;
 Men du min Slægtning er, og nu vi skilles.

ACTÆON. Og hvilken Trøst, o Lyda, har du til mig?

LYDA. Jeg tænker paa, hvor eensomt her du lever;
 De vilde Jægere kun er dit Selskab.
 Hvis over du til os i Elis kom,
 Da vilde lykkelig du sikkert blive.

Min Moder elsker dig, og alle Folk
 Der vilde holde af dig; heller ei
 Er Livet der saa stille som du troer.
 I Jagt og Vaabenleg du kunde færdes,
 Og hvile dig i Selskab mellem Vener.
 Hvad jeg formaaer, jeg ogsaa gjerne hidrøg,
 For alle Skyer at jage fra din Pande.
 Jeg Harpen slaar, og mange Sange kan jeg —
 O, kom! Lad mig det Bud til Hjemmet bringe,
 At snart vi skal dig see!

ACTÆON. Et Barn du er!
 LYDA. Jeg er kun fjorten Aar, men større bli'er jeg,
 Og stor min Fryd vil blive, naar du kommer;
 Thi snart du kommer — ikke sandt, Actæon?
 ACTÆON. Ja eensgang kommer jeg, din Sang at høre.
 Men Karmen venter dig — Farvel, o Lyda!
 LYDA rækker ham Haanden.
 Farvel, Farvell! Forglem mig ikke reent;
 Jeg tidt vil tænke paa dig til vi mødes.
 Hun stiger i Karmen fulgt af sine Terner. Alle bort.

FJERDE SCENE

ACTÆON ene.
 Og disse blide Duesøne troer hun
 Har Kraft til at bevæge dette Hjerter . . .
 — O, at en Gunst dog Skjæbnen mig forundtel!
 Ikkun en Skaal af Lethes Vand fyldt,
 Saa hver Erindring svandt i Glemsel bort.
 Naar først jeg Mindet havde dybt begravet,
 Hvor skulde da jeg leve! Nyfødt skulde
 Mit Blik sig aabne da for Livets Straaler.
 Da saae jeg forud ei i Blomstens Knop
 Dens visne Blade — Frugten viste mig
 Ei strax i Spiren da den skjulte Orm.
 Da var du ei en Drøm du fagre Elskov,
 Der lokked, for med Tomhed kun at ende;
 En Drøm da ei din Lyst — en Drøm da var
 Kun dette Skyggeliv, som nu mig dræber.
 Han springer heftig op og gaar frem.
 Hvor er en Kilde, at min Tørst jeg stiller?
 O Venus! har du reent da mig forladt?
 Har du din Dyrker glemt? Har bort du vendt dig
 Fra dette Land, hvis Kyst dig fordum bar?
 Vil aldrig meer som før du stige frem
 Af Havets hvide Skum i al din Friskhed?